

РЕШЕНИЕ

№ 319

гр. Плевен, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря **ВЕЛИСЛАВА В. ВЕВА**
като разгледа докладваното от Симеон Ил. Светославов Гражданско дело № 20234430100583 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявен от М. Б. М., чрез адв. М. Б. срещу Г. Б. М., 1) иск за прогласяване на нищожност на Нотариален акт за покупко - продажба № 68, том XII, дело № 2268/14.09.1994 г., на нотариус Р. И., в частта, в която М. Б. М. е продала на Б. Гев М. притежаваните от нея $\frac{1}{2}$ ид. ч. от общо прехвърлените $\frac{3}{4}$ ид. ч. от дворно място, цялото от 610 кв. м., съставляващо парцел VII, пл. № 541, кв. 8 по плана селото, ведно с идеалните части от построената в дворното място къща, както и 2) иск с правно основание чл. 124 ГПК, за признаване установено по отношение на Г. Б. М., че М. Б. М. е собственик на $\frac{1}{2}$ идеална част от общо прехвърлените $\frac{3}{4}$ идеални части от недвижимия имот, описан в нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 68, том XII, дело № 2268/14.09.1994 г. на нотариус Р. И..

В обстоятелствената част на исковата си молба ищцата твърди, че ответникът и е внук, и единствен наследник на покойния и син - Б. Гев М., който починал на 24.10.2020г. С Нотариален акт за продажба на недвижим имот чрез общинския съвет № 68, том X дело 3283/28.05.1975г. ищцата, заедно със съпругът ѝ, придобили недвижим имот представляващ дворно място – незастроено в с. ***, Плевенски окръг от 610 кв. м., парцел VII-541, кв. 8/парцел седми, пл. № петстотин четиридесет и първи, кв.8/ по плана на селото, при съсед: ул. ***, Л.В., н-ци на *** и н-ци на И. и на В. Ц.и. След закупуване на дворното място, в него построили къща, лятна кухня и гараж, и с децата останали да живеят там, дори след смъртта на съпруга на ищцата.

Ищцата твърди още, че когато нейният син Б. М. се оженил през 1995г., тя му преотстъпила ползването на имота, и той започнал да живее заедно с приятелката си, но само докато се устроят другаде. Ищцата заживяла в родната си къща, като през 1998 г. работила в ТКЗС и едва през 2001 г. заминала да работи в Гърция. Твърди, че два пъти годишно посещавала имота в с. *** и за периода от 2001 г. до 2005 г. изпращала многократно пари на сина и по банков път и физически лица, вкл. чрез Г.А. за да може той да поддържа имотът в с. ***. Нейният син се развел и заявил, че заминава за Испания, и поискал парични средства от ищцата, която тя твърди, че му е предоставила. По искане на ищцата Б. оставил ключовете на В.А., като пред нея заявил, че оставя ключовете за да се грижи за имота на майка му. Ищцата счита, че за периода от 2005-2011 г., когато синът и

бил в Испания, тя е осъществявала владение като собственик чрез В.А., при която били ключовете и която се грижила за имота. Ищцата счита още, че нейният син Б. е направил признание по чл. 116, б. „а“ от ЗЗД пред племенницата и относно собствеността на имота.

Ищцата пояснява още, че се е върнала за кратко от Гърция през 2011 г. по повод сватбата на малката и дъщеря, като на сватбата присъствал и синът и Б.. Той не разполагал с парични средства, нямал намерение да се връща в Испания и поискал от ищцата да му разреши да живее в имота в с. ***. Ищцата твърди, че се е съгласила и му предоставила пари да купи пералня, защото нямало. След това чрез племенницата си предоставила на синът си още парични средства. Ищцата счита, че е упражнявала владение от окончателното завръщане от Гърция за периода от 2015 г. до 2020 г., защото посещавала имотът два пъти годишно и за да се вижда със сина си, като била придружавана от В.А.. През 2016 г. изпратила пари по банков път на ответника, който следвало да ги даде на баща си за да сменят дограмата на къщата. По този повод нейният син Б. отново направил признание по чл. 116, б. „а“ от ЗЗД пред Г. М., тъй като му заявил, че майка му е поръчала да смени дограмата на нейната къща и затова изпратила пари.

След смъртта на синът и Б., къщата в с. *** останала необитаема. Ищцата твърди още, че през 2022г. посетила имота заедно с дъщеря си и установили, че патронът на бравата е сменен, както и че недвижимият имот вече не се води на името на ищцата, а на името на синът й Б.. Ищцата узнала, че заедно с дъщеря й му прехвърлили притежаваните от тях идеални части, съгласно Нотариален акт за покупко - продажба № 68, том XII, дело № 2268/14.09.1994 г., на нотариус Р. И. . Тя никога обаче не е посещавала нотариус във връзка с прехвърлянето на притежаваните от нея идеални части от процесния недвижим имот. Твърди, че положеният подпис в нотариалния акт и в приложените декларации към нотариалното дело не са нейни, тъй като не е изразявала съгласие да се разпорежи с идеалните си части. Счита, че за този вид прехвърлителни договори законът изисква форма за действителност, която не е спазена. Формулира довод, че на основание чл. 580, т.6 вр. чл. 576 от ГПК, когато някоя от страните не е подписала нотариалния акт, нотариалното действие е нищожно, а от там и сделката, за която се изисква нотариална форма е нищожна. Неавтентичността на подписа обуславяла извод за допуснато нарушение на императивните изисквания на чл. 578, ал. 4 от ГПК/ чл. 474, ал. 4 от ГПК отм./, респ. нищожност на договора поради липса и на форма. Счита евентуално, че поставените подписи в оспорения документ представляват интелектуално подправка или кражба на подпис. В контекста на тези твърдения и доводи, иска да бъде открито производство по чл. 193 от ГПК по оспорване на истинността на нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 68, том XII, дело № 2268/14.09.1994 г. на нотариус Р. И., относно положения от М. Б. М. подпис, положен в графа „за продавач срещу № 1“

Предявеният положителен установителен иск за собственост обосновава с твърдението, че при успешна защита с иска по чл. 26, ал. 2 от ЗЗД атакуваната сделка няма да е породила транслативен ефект и няма да легитимира ответникът като собственик. Ищцата счита, че има интерес от това да установи, че е собственик на $\frac{1}{2}$ ид. ч. от $\frac{3}{4}$ ид.ч. предмет на атакуваната сделка, за да защити правото и на собственост, с оглед възникналия правен спор, да даде гласност на същият и да прекъсне давностното владение на ответника.

Иска от съда да уважи предявените искове на посочените основание, като претендира и сторените в производството разноски.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът е подал отговор на искова молба, с който счита предявените искове за допустими, но неоснователни. Посочва, че оспорваният нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 68, том XII, дело № 2268/14.09.1994 г. на нотариус Р. И. е валиден и е породил своите правни последици. От представените скици на поземления имот и сградата се установявало, че именно Б. Гев М. е собственик на $\frac{3}{4}$ ид. ч. от имота в периода от 1994 г. до 2022. – датата на издаване на скиците. Ответникът счита направените от ищеца пояснения за неотнормими и неоснователни, поради липсата на аргументация и доказателствена тежест, и счита същите за неверни. При условията на евентуалност релевира възражение за изтекла придобивна давност на основание чл. 79, ал. 1,

вр. чл. 82 ЗС, тъй като счита за доказано, че владението на праводателя му Б. М., върху недвижимия имот е продължило повече от 10 г. - за периода от 1995г. до 2020г. Този факт се признавал и от ищеца, който сочел, че имотът се обитава от нейния син, а след смъртта му имотът останал необитаем. Поради това ответникът счита, че праводателят му Б. М. е упражнил в продължение на 10 години давностно владение, като през този период владението е останало непрекъснато. Алтернативно, релелира възражение за изтекла придобивна давност на основание чл. 79, ал. 2 ЗС с довод, че от момента на предаване на владението върху имота на бащата на ответника през 1995 г., същият добросъвестно го е владял повече от пет години, в този смисъл се посочва, че последният е бил добросъвестен владеец. Моли предявените искове да бъдат отхвърлени като неоснователни.

В с. з. ищцата поддържа предявените искове, като счита същите за основателни. Пояснява, че правото и на собственост върху имота е възникнало, както на собствено основание след смъртта на съпруга □, така и в качеството на наследник на последния. Въвежда възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

В с. з. ответникът чрез адв. Т. поддържа отговора на исковата молба и счита, че предявените искове са неоснователни, тъй като ищецът не провел успешно доказване на предявените от него искове. Претендира разноси, за които представя списък по чл. 80 от ГПК и въвежда възражение за прекомерност на осн. чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателствени средства, преценени по отделно и в тяхната съвкупност, установи следното от фактическа страна:

От представеният заверен препис на нотариален акт за продажба на недвижим имот чрез общински съвет № 68, том 10, дело № 3283/1975 г. от 28.03.1975 г. на нотариус Б.Е. при Плевенския районен съд, се установява, че общинският съвет на с. ***, тогава гр. Г. О., продава на М. Б. М. и Г. Д. М., жители на с. ***, дворно място – незастроено в с. ***, Плевенски окръг от 610 кв. м., парцел VII-541, кв. 8 по плана селото, при съсед: улица, ***, Л.Н.В., наследници на *** и И. и В. Ц.и. Купувачите се съгласили да закупят имота за 1600 лв., която сума са внесли в Д.С. Каса.

От представеният заверен препис на нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 68, том 12, дело № 2268/1994 г., съставен на 14.09.1994 г. от нотариус Р. И. при Плевенския районен съд, се установява, че в канцеларията на нотариуса в гр. Плевен са се явили М. Б. М., ЕГН *****, от с. ***, К.Г. М., ЕГН *****, от с. *** и Б. Гев М., ЕГН *****. Длъжностното лице е удостоверило самоличността на явилите се лица и тяхната дееспособност. М. Б. М. и К.Г. М. се съгласили да продадат на Б. Гев М. $\frac{3}{4}$ ид. ч. от собствения им недвижим имот, находящ се в с. ***, като първата продала $\frac{1}{2}$ ид. ч., а втората $\frac{1}{4}$ ид. ч. Имотът представлявал дворно място от 610 кв. м., парцел VII, пл. № 541, в кв. 8 по плана на селото, ведно с $\frac{3}{4}$ ид. ч. от построената в него къща, при съсед: улица, В. Ц. Т., А.С. М., И. П. М., К. Л. Д., К.Б.Д. и *** М., за сумата от 30 000 лв. Сумата била получена от продавачите преди подписване на договора. Купувачът Б. Гев М. закупил имота за сумата от 30 000 лв., която той изплатил в брой на продавачите.

Нотариусът се е уверил, че продавачите са собственици, както и че са спазени особените изисквания на закона. Удостоверено е, че са представени нотариален акт № 68, том 10, по нотариално дело № 3283/75 г. на Плевенския нотариус, Скица № 1356/07.09.1994 г., удостоверение за данъчна оценка от 02.09.1994 г., удостоверение от 02.09.1994 г., че имотът не е актуван като държавен, удостоверение за наследници на Г. Д. М. от 01.09.1994 г., удостоверение за раждане № 769/01.09.1994 г. на К. Г. М. и удостоверение за раждане № 1053/10.05.1973 г. на Б. Г. М., 3 бр. Декларации, 2 бр. Квитанции за внесени данъци и нотариални такси и лични паспорти на страните.

От представените заверени преписи на скици №15-1437333-12.12.2022 г. и № 15-1437342-12.12.2022 г. на СГКК гр. Плевен, за имоти с идентификатор №*** и №***.1, се установява, че се намират в с. ***, ул. „***“ № 18, с предходен номер по план: 541, квартал 8, парцел VII, както и че собственик по данни от КРНИ е Б. Гев М., който притежава $\frac{3}{4}$ ид.ч от тях въз основа на описания по-горе нотариален акт.

Установява се от представения заверен препис на удостоверение за наследници, че Г. Д. М., ЕГН *****, съпруг на ищцата, че е починал на 02.03.1983 г., и е оставил за свои наследници ищцата, К.Г. Т., Б. Гев М., починал на 24.10.2020 г. Последният оставил за свои наследник ответникът Г. Б. М..

От изисканата справка от ОД на МВР гр. Плевен на л. 61 по делото се установява, че за периода от 01.01.2013 г. до 01.06.2023 г. ищцата е излязла от РБ през ГКПП аерогара гр. София на 26.10.2017 г. и е влязла в РБ през ГКПП аерогара гр. София на 12.11.2017. Установява се още, че поради АИФ „Граничен контрол“ се съхранява информация само за последните 10 години, респ. не е включен периода от 01.01.1994 г. до 01.01.2013 г.

От представените транспортни билети се установява, че ищцата е пътувала от гр. *** на 29.11.2011 г., от гр. *** на 18.11.2013 г. и на 16.11.2014 г.

Изисканото от нотариус Р. И. нотариално дело по нотариален акт № 68, том 12, дело № 2268/14.09.1994 г. не се съхранява в архива на нотариус Р. И.. Нотариалното дело не се съхранява и в архива на РС Плевен, поради това, че нотариалните дела, извършени през 1994 г. са пазени пет години и към момента на изискването им е унищожено. Тези факти следва от постъпилите по делото съобщения от нотариус Р. И. и Агенция по вписванията.

Ищцата е оспорила автентичността на Нотариалния акт № 68, том 12, дело № 2268/1994 г. в частта относно поставения от нея подпис в графа „продавач 1“ с различни доводи за това, че подписът не е нейн, откопиран е или е поставен на празен лист. Открито е производство по чл. 193 от ГПК, като са допуснати, изслушани и приети заключения на съдебнографическа експертиза и заключение на комплексна, допълнителна експертиза. Събрани са и показания на трима свидетели във връзка с това дали подписът е поставен от ищцата, и във връзка с твърденията, на които се основава искът за собственост.

От показанията на свид. К. Т., дъщеря на ищцата, се установява, че е живяла в имота до преди 2000 г., като на 14.09.1994 г. присъствала на сделката със своя брат и нотариуса, и се разпоредила със своята част от имота в с. ***. Тогава прехвърлила своя дял на брат си, като не поискала нищо в замяна – нито взела пари, нито набавила документи за сделката. Не се е говорило ищцата ще прехвърли своя дял, след изповядване на сделката. Братът на свидетелката живеел в имота със семейството си, а след раздялата продължил да живее сам. Той работил и в Испания няколко години. Ищцата обаче не е живяла в имота.

От показанията на свид. В.А., племенница на ищцата, се установява, че е отраснала в имота в с. ***, тъй като е стояла там като дете и като по-голяма. Знае, че имотът е на нейната леля, не знае как го е придобила и не е виждала нотариален акт. С Б. М. били в добри отношения и през годините се събирали в дома на свидетелката и в имота в с. ***. Б. си идвал от Испания и поддържали контакт. На събиране в дома на свидетелката присъствал Б. и синът му, който давал зор на баща си да му прехвърли имота. Тогава Б. заявил на свидетелката, че къщата не е негова, иначе да са го принудили. Свидетелката имала ключ за имота в с. *** и с ищцата го посещавали често, когато тя се прибирала за да видят до къде е стигнал ремонтът, но имотът не можел дори да се засади. Ставало за живеене, но вътре било за ремонт. Б. живеел в кухнята, а ищцата пращала пари за строителни материали за да има къде да стои, когато се прибира. Материалите били събрани в една от стаите до последно. Когато посещавали имотът с ищцата, те обикаляли около него и влизали в двора. Ищцата не разполагала с ключ. Няколко години преди смъртта на Б., при едно от завръщанията му от Испания, той споделил на свидетелката, че имотът не е негов. В един период от време Б. имал приятелка и свидетелката ходила да чисти за да направи стая за сина му, но синът му така и не живял в имота. Свидетелката не била в добри отношения с ответника, който живял при майка си тогава. Ищцата си идвала за кратко, но свидетелят не знае в кои периоди.

От показанията на свид. Г. М. се установява, че с Б. са били като братя, познавали се от 2015 г. и работили заедно по строителните фирми в България. В последните три години почти живеели заедно. В периода от 2017 до 2019 г. Б. всяка вечер ходил в дома на свидетеля, а след това се прибирал в с. ***. След 2017 г. Б. споделил на свидетеля, че къщата е на майка му, която му пращала пари. Парите за печката и дограмата на къщата

били дадени от майката на Б.. Преди да се запознаят Б. работил в Испания. Той обаче не е споделял ищцата да е прехвърлила имота на Б.. За периода от 5 години свидетелят не е виждал ищцата, а свидетелят ходил у тях, защото заедно правили врати у тях. Свидателят М. присъствал на караници между Б. и синът му, защото той искал да прехвърли къщата на друг човек и да говори с майка си. Б. прехвърлил колата на братовчед си за да не наследи синът му нищо. Синът му не е живял през периода на познанството им в къщата, защото не бил в добри отношения с баща си. След смъртта на Б., свидетелят забелязал, че оградата на къщата е боядисана, както и че са разпродадени инструментите, които двамата закупили. Свидателят минавал през две-три седмици, но имотът изглеждал необитаем.

От заключението на допусната съдебнографическа експертиза се установява, че подписът в графа „Продавачи: срещу № 1“ в нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 68, том 12, дело № 2268/14.09.1994 г. е положен от М. Б. М., ЕГН *****. В обстоятелствената част на заключението вещото лице е констатирало, че изследваният документ е със заверка и печат на нотариус Р. И. при Плевенския районен съд, и съдържа задължителните рубрики за този вид документ. От огледа на документът вещото лице не установило извършени поправки в текста и умишлени поправки. Поставеният подпис в графа продавач срещу № 1, се характеризирал със средна степен на обработеност и висока свързаност. При сравнителното изследване на подписите на М. Б. М. се установили съвпадения, както в общи, така и в частни признаци – сложност, размер, обработеност, форма на движения при изписванията и др. Сравнителните подписи през определени интервали от време нямали устойчивост при полагането, като при някои се наблюдавали варианти в средната част, но при всички тях в заключителната част, има устойчивост, която съвпада по направление, темп и наклон с тези на обекта на изследване. Не се наблюдават признаци на автоподлог, при които се правят умишлени изменения с цел на по-късен етап да се откаже подписът.

В с. 3. вещото лице поддържа заключението и пояснява значението на вариантите на подписа. Единият от вариантите е с прибавена буква „б“, а в друг нямало, единият е по съкратен, а другият по-разширен. Единият от подписите е от две части, а друг е свързан. В средата и заключителната част на подписа лицето има устойчивост на подписа в годините, което е обусловило извода за това, че подписът е положен от нея. Вещото лице посочва, че е разполагал с доста повече документи от описаните в заключението, но не е онагледил всички, обаче те са взети предвид при формиране на заключението. Освен в заключителната част и средната, вещото лице е констатирало съответствия и в други части/елементи на подписа, които са сходни.

От заключението на допълнителната комплексна експертиза се установява, че подписът след текста „Продавачи 1..“ в оспорения нотариален акт е положен собственоръчно от лицето М. Б. М., ЕГН *****, като подписът е поставен след „продавачи 1...“, не е откопиран и не е извършена техническа подправка. Съдържанието на оспорения нотариален акт е положено преди полагането на подпис за „продавачи 1..“. По отношения на подписа не се установяват следи/признаци от кражба на подпис. Вещото лице категорично изключва възможността подписът положен след текст „Продавач 1..“, да е положен на празен лист, а съдържанието да е добавено впоследствие.

За да достигне до тези заключения вещото лице е извършило оглед на оригинала на оспорения нотариален акт и съдържащия се в него обект на изследване, и е установил, че нотариалният акт е изготвен върху две страни на бланка с помощта на пишеща машина, като на лицевата страна в горната лява и дясна част със синя химикална паста е вписан рег. Номер и събраните такси, а в предварително указаните места също със синя химикална паста е вписан необходимия ръкописен текст. На гърба срещу текста „Продавачи 1.. и 2..“ и срещу текста „Купувач“ със синя химикална паста са положените съответните подписи. Под същите със синьо тампонно мастило е положен отпечатък от кръгъл печат, а до него е положен подпис за „Нотариус“. Типографски двата подписа за „продавач 1.. и 2..“ са положени еднакво спрямо текста и реда на документа, като интензивността на оцветяване, структурата и състава на шрихите на подписите е еднаква. При изследване на подписа след

„продавачи 1.“ вещото лице не установило признаци за техническа подправка/предварителна подготовка, нито пък забавен темп на движенията, прекъсвания, необосновани спирания, присъединявания/дорисувания на щрихи, тъпо начало и край на движенията. Изследваният подпис е изпълнен със среден към бърз темп и добра координация на движенията, с ясно изразена диференциация на натиска в различните участъци от подписа, плавни преходи от по-силен към по-слаб натиск, и обратно. За изследване на последователността на полагане на печатните текстове и подписа след текста: продавачи 1.“ вещото лице е изследвало участъците на пресичане между щрихи от подписите и печатните текстове, и е констатирало, че химикалната паста от парафния щрих на подписа след текста: „Продавачи 1...“, е отложена върху химикалната паста в началните щрихи на заключителната част на подписа за „продавач 2.“, както и върху точки от пунктираната линия на печатния текст на бланката. Именно тези признаци обусловили извода, че първо е отпечатан текстът на оспорения нотариален акт, а след това е положен подпис за купувач, и накрая подпис за „продавачи 1.“. Тези признаци изключват възможността подписът да е поставен на празен лист, а след това е поставено съдържанието на документа и поставеният подпис не е откопиран.

При изследване на подписа в документа вещото лице е констатирало, че подписът на ищцата се характеризира със средна степен на обработеност, над средна степен на свързаност, смесена читаема и нечитаема транскрипция, съдържаща буква „м“, щрихова част и параф, смесена форма и посока, среден размер, средно разтегливи движения с десен наклон при подписване. При изследване на образците от подписите на ищцата вещото лице е констатирало същите признаци като горните, но в щриховата част се съдържала буква „м“ или буква „б“, или буквен знак наподобяващ буква „м“ или буква „И“. При сравнително изследване между образците от подписа на ищцата вещото лице констатирало, че са неустойчиви по отношение на транскрипцията, формата при изписване на буквения знак, нечитаемите елементи от средната част, както и парафа, и са изписани в различни варианти в различните документи.

При сравнение между подписа от образците и изследвания обект в документа, вещото лице констатирало различия в транскрипцията с отделни подписи/ същите се наблюдавали и при самите сравнителни образци/, но установил съвпадения в общите графически признаци: степен на обработеност, свързаност, размер, разтегливост, наклон, и частните признаци свързани с формата на движение при изписване. Тези съвпадения на общите и частни признаци според вещото лице са достатъчни за да се направи извода, че подписът след текста на „Продавач 1...“ е положен от ищцата.

В с. 3. вещото лице поддържа заключението и преповтаря констатацията за последователността на поставяне на подпис и съдържание, поради това, че щрих от парафа пресича щрих от парафа на подписа на продавач 2, а също така щриховете от химикалната паста са отложени върху пунктираните линии от точките. Копията от документи, една част от сравнителния материални, сочи, че са годни за изследване и не е възникнала необходимост да се търсят оригиналите, защото са с добро качество на изображението. Те обаче не могат да бъдат изследвани за натиск на подписа. Вещото лице пояснява още, че се е запознал изцяло с материалите по делото и е извършил разделно изследване на обекта и сравнителните образци от подписа, а след това сравнително графическо изследване.

При така ангажираните доказателствени средства и заключения в производството по чл. 193, ал. 1 от ГПК, съдът намира за недоказано твърдението, че положеният подпис в графа „Продавач..1“, не принадлежи на ищцата М. Б. М.. Съгласно чл. 193, ал. 3 от ГПК тежестта на доказване на неистинността на документа пада върху страната(вкл. и страна по сделката), която го е оспорила. Безспорни са изводите на вещите лица за това, че са налице достатъчно съвпадения в общите и частни признаци на подписа за да бъде направен категоричен извод, че подписът е положен от ищцата. Заключение на комплексната експертиза освен това ясно посочва и признаците/движения на подписа, пресичанията на пунктирните точки и т. к./ по който е достигнал до извода, че първо е написан текста на документа с пишеща машина, а след това е поставен подписа от ищцата. Следователно не се

доказват и въведените доводи за това, че е налице „интелектуална подправка“ или „кражба“ на подпис. Единствено от показанията на свид. Т. се установяват относими факти за изповяданата сделка, но съдът не дава вяра на същите в частта, в която сочи, че ищцата не е присъствала, тъй като видно от показанията на свидетеля е, че не помни съществени факти за сделката – нейния вид, колко документа тя самата е подписала, като предполага, че е един. Съдът отчете и факта, че свидетелят е дъщеря на ищцата и би могла да е заинтересована от спора в тази част, което поражда съмнения в достоверността на показанията и в тази част. Съпоставени съобразно чл. 172 от ГПК с останалия доказателствен материал, съдът намира, че не следва да кредитира показанията на свид. Т. в частта относно присъстващите на сделката страни, и поради противоречието със заключенията на вещите лица. За съдът не е налице съмнение в обективността, пълнотата, и правилността на изготвените заключения, поради което дава вяра на същите. Не възниква съмнение за тяхната обоснованост или правилност с оглед отделните заключения и целия доказателствен материал по делото, и процесуално поведение на вещите лица. При липса на други данни, субективното несъгласие на страна със следващите се факти от доказателствено средство или връзка между факти, установена със заключение на допусната съдебна експертиза, не е достатъчно за да се внесе съмнение в достоверността на заключението, респ. обективността и компетентността на вещото лице. Съдът е допуснал допълнителна експертиза поради това, че страната е представила допълнителен сравнителен материал, по-близък по време, с обекта на изследване. Въпреки това обаче, вещите лица са заключили еднопосочно, че подписът за „Продавач 1.“ е положен от ищцата. Сравнителният материал послужил за изготвяне на заключенията, не е оспорен от страните, т.е. не е налице спор за авторството на тези документи. Поради това няма пречка копия от тези документи да бъдат обект на изследване, след като не е налице спор относно тяхното авторство, и вещото лице е констатирало, че са годни за изследване. Освен това сравнителният материал не се състои само от копия на документи, а и от оригинали такива, като целият сравнителния материал е *предоставен* от ищцата. Така вещите лица са изследвали по различни признаци подписа на ищцата според техническата годност на сравнителния материал преди да достигнат до представените по делото заключения. Съответно съдът може да основе извода си за основателност или за неоснователност на направеното оспорване на документа на такова заключение на съдебно-почеркова експертиза / Решение № 59 от 4.05.2018 г. на ВКС по гр. д. 2137/2017 г., I Г.О., ГК/. В този смисъл ищцата не е провело успешно пълно доказване на неистинността на документа, който е оспорила с оглед ангажираните от нея доказателствени средства и експертизи.

Предвид горното, съдът на основание чл. 194, ал. 3 от ГПК признава оспорването на истинността на нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 68, том XII, дело № 2268/14.09.1994 г. на нотариус Р. И., относно положения от М. Б. М. подпис, положен в графа „за продавач срещу № 1“, за недоказано. Документът не следва да бъде изключен от доказателствената съвкупност и установените с него факти следва да бъдат взети предвид.

Горната фактическа обстановка относно правнорелевантните факти се установява безспорно от събраните по делото писмени доказателствени средства, гласни доказателствени средства и заключения на вещи лица.

Съдът дава пълна вяра на анализиранияте по-горе писмени доказателствени средства, тъй като същите са последователни и непротиворечиви. Не са налице данни, които да внесат съмнения в тяхната достоверност, поради което се ползват с придадената им по чл. 178 и чл. 179 от ГПК доказателствена стойност и сила. Съдът не е взел предвид приетите в последното съдебно заседание документи, тъй като не е следвало да бъдат приемане, респ. анализирани, защото е настъпила преклузия по смисъла чл. 146, ал. 3 и чл. 147 от ГПК. Страната е въвела твърдения за това, че е извършила преводни нареждания, като това обстоятелство се установява и от показанията на свидетелите, но въпреки това, две заседания по-късно ищцата е направила доказателственото искане, без да е обосновала настъпването на новооткрити или нововъзникнали факти и доказателства.

Съдът не дава вяра на показанията на свид. Т. в частите относно положените от брат и

усилия за имота, точният престой на брат и в чужбина, вида на сделката, поставените от нея подписи, тъй като свидетелят отново не си спомня конкретните факти или излага предположения за тях. В останалата част съдът дава пълна вяра на показанията, тъй като са последователни, вътрешнологични и непротиворечиви, вкл. с останалия доказателствен материал.

Съдът дава пълна вяра на показанията на свид. А., тъй като са последователни, вътрешнологични и непротиворечиви, вкл. с останалия доказателствен материал. Следва да бъде отчетено, че свидетелят ясно заявява, че не помни периодите на посещения на ищцата, както и кога Б. се е върнал от Испания.

Съдът дава изцяло вяра на показанията на свид. Г. М., тъй като са последователни, вътрешнологични и непротиворечиви, вкл. с останалия доказателствен материал.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Предявени са обективно кумулативно съединени иски с правна квалификация чл. 26, ал.2, пр. 3 от ЗЗД и чл. 124, ал. 1 от ГПК, които са процесуално допустими. Налице е връзка на обусловеност между установителните иски, доколкото с иска по чл. 26, ал. 2, пр. 3 от ЗЗД ще се установи правнорелевантен за иска по чл. 124, ал. 1 от ГПК факт, пораждащ твърдяното право на собственост. Относно правния интерес, следва да се посочи, че всяка страна по сделка, а дори и трето лице има правен интерес и може да предяви иск за прогласяване на конкретна сделка за недействителна. Правната квалификация по отрицателния иск за недействителност е определена като такава по чл. 26, ал. 2, пр. 3 от ЗЗД, поради твърденията, че ищцата не се е явявала пред нотариуса и не е подписвала документа, т.е. не се твърди съзнавана липса на съгласие / в този смисъл *Решение № 52/14.05.2021 г. постановено по гр. д. № 4923/2019 г. на ВКС*/. На следващо място и в съответствие с принципа на диспозитивното начало в гражданския процес, от волята на ищеца зависи да прецени от какъв вид и в какъв обем защита на засегнатото си материално право има нужда при възникналия правен спор / т. 2 от *тълкувателно решение № 8/2013 г. по тълк. д. № 8/2012 г. на ОСГТК на ВКС*/. Според настоящия съдебен състав е налице правен интерес и от предявения положителен установителен иск, защото действително с предявения иск по чл. 26, ал. 2, пр. 3 от ЗЗД не би се прекъснала придобивната давност, на която и ответникът се позовава-чл.116, б. ”б” ЗЗД(в който смисъл са и задължителните разяснения на цитираното тълкувателно решение), и същевременно правните последици от съдебното решение по иска за собственост биха преустановили правния спор между страните. Този правен спор освен това излиза извън пределите на сключената прехвърлителна сделка, доколкото ответникът въвежда доводи и за изтекла в негова полза давностно владение.

Основателността на иска по чл. 26, ал. 2, пр. 3 от ЗЗД е обусловена от установяване на съществуването на твърдения опорочаващ факт – неспазена форма за действителност, поради нарушение на императивните норми на чл. 578, ал. 4 от ГПК/ чл. 474, ал. 4 от ГПК отм./. В тежест на ищеца е при условията на пълно и главно доказване да установи твърденията за наличие на опорочаващ сделката факт. Съгласно чл. 578, ал. 4 от ГПК, идентична на чл. 474, ал. 4 от ГПК /отм./, лицата или техните пълномощници, чиито изявления се съдържат в проекта, трябва да се явят лично пред нотариуса, който, преди да издаде акта, проверява самоличността, дееспособността и представителната власт на явилите се пред него лица. Настоящият съдебен състав намира за недоказано твърдението, че ищцата не се е явила пред нотариуса, когато е съставен нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 68, том XII, дело № 2268/14.09.1994 г. на нотариус Р. И., обективиращ прехвърлителна сделка с предмет притежавана от нея $\frac{1}{2}$ ид. ч., от общо прехвърлените $\frac{3}{4}$ ид. ч. от имота. Недоказано е и твърдението, че не е положила подписа си, тъй като безспорно от заключенията на вещите лица се установява, че текстът на документа е написан на пишеща машина, преди поставяне на подписа за продавач 1 – този на ищцата, и не са налице каквито и да е поправки след това, и не са констатирани умишления преправяния на текста. Тези заключения на вещите лице са обусловили и извода за неоснователност на оспорването по чл. 193, ал. 1 от ГПК. Поради това официалният свидетелстващ документ е анализиран

като достоверен източник на факти, и с оглед разпоредбата на чл. 179, ал. 1 от ГПК, съдът е задължен да приеме за верни фактите, които длъжностното лице е удостоверило с подписа си. В този обхват попада и удостоверието за явилите се пред него лица, наличието на дееспособност и представителна власт, защото обхваща част от дължимите и извършени от нотариуса действия, който той обективира в документа. Съдът може да констатира и служебно неспазените разпоредби, установяващи форма за действителност на сделката, когато пороците са видими от самата сделка /*тълк. Решение №1/2022 г. по тълк. Д. № 1/2020 г. на ОСГТК на ВКС*/. В разглеждания случай съдът не констатира такива пороци при прочит на описания по-горе договор за покупко-продажба. Ето защо, предявеният отрицателен установителен иск по чл. 26, ал. 2, пр. 3 от ЗЗД е неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен.

Предявеният положителен установителен иск по чл. 124, ал. 1 от ГПК е основан на твърденията, че ищцата на лично основание и като наследник, е собственик на ½ ид. ч. на недвижим имот с идентификатор №***, находящ се в с. ***, ул. „***“ № 18, с предходен номер по план: 541, квартал 8, парцел VII, ведно с построените в него сгради. С нотариален акт за продажба на недвижим имот чрез общински съвет № 68, том 10, дело № 3283/1975 г. от 28.03.1975 г., ищцата и покойният и съпруг придобили описания по-горе недвижим имот, като този факт не е спорен между страните. Не е спорно и че съпругът и е починал през 1983 г. Съгласно чл. 11, и чл. 14, ал. 1 и ал. 3 от СК от 1968г. отм., ищцата е придобила равен дял след смъртта на своя съпруг на лично основание, но съгласно чл. 14, ал. 7, изр. 2 от СК от 1968 г. отм., не е наследила половината на своя съпруг заедно с децата си. Следователно след смъртта на своя съпруг ищцата на основание чл. 14, ал. 3 от СК от 1968 г. отм., притежава ½ ид. ч. от процесния недвижим имот, ведно със сградите в него. През 1994 г. обаче ищцата сключила договор за покупко-продажба, обективиран в нотариален акт № 68, том 12, дело № 2268/1994 г., съставен на 14.09.1994 г. на нотариус Р. И. при Плевенския районен съд, по силата на който се разпоредила/продала своята ½ ид. ч. от процесния имот. Съгласно чл. 77 от ЗС правото на собственост се придобива чрез правна сделка, по давност или по други начини, определени в закона. Договорът за покупко-продажба е двустранна, формална и възмездна сделка с вещно-прехвърлителен ефект, по силата на която бащата на ответникът е придобил притежаваната от ищцата ½ ид. ч. или 2/4 ид. ч. от недвижимия имот, ведно със сградите в него. Именно от този момент правото на собственост на ½ ид. ч., е част от патримониума на сина на ищцата. Въведените от ответника правопогасяващи възражения за изтекла придобивна давност по чл. 78 от ЗС, не следва да бъдат разгледани, тъй като не е настъпило процесуалното условия за това.. Показанията на свидетелите, ангажирани от ищеца, установяват, че нейният син, Б., е живял до последно в имота, а ищцата не е живяла. Същата посещавала имотът, но от показанията на свидетелите, не се доказват твърденията, че е посещавала два пъти в годината имота. Ищцата не разполагала с ключ, и при посещения със свид. А. наблюдавали имота отстрани, влизали в двора му. Писмените доказателствени средства също така не установяват факта, че е посещавала имотът в с. *** два пъти годишно, а само датите на напускане на пределите на Република България – веднъж в годините – 2011, 2013, 2014 и два пъти през 2017. Това са косвени доказателства, които заедно с показанията на свидетелите, не водят до единствения възможен извод, а именно за непрекъснато владение лично и чрез другото спрямо имотът в с. *** в продължение на повече от 10 години, особено предвид твърдението, че ищцата живее в гр. Хасково. До края на съдебно дирене не са ангажирани други доказателства относно правото и на собственост. С оглед на горното и изводите по предявения иск по чл. 26, ал. 2, пр. 3 от ЗЗД, настоящият съдебен състав намира, че ищцата не е собственик на ½ ид. ч. от правото на собственост гореописания имот, тъй като се е разпоредила с тази част от правото си на собственост със сключения през 1994 г. договор за покупко-продажба, и не е придобила същото на друго основание. Следователно предявеният положителен установителен иск по чл. 124, ал. 1 от ГПК е неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен.

Относно доводите на ищцата за извършени от нея парични преводи за материали и извършване на ремонтни дейности по къщата, съдът намира същите за неотнорми, тъй като

те могат да са част от предмет на иск за разходи за поддръжка или подобрения, какъвто не е предявен в настоящото производство.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК отговорността за разноси следва да бъде понесена от ищеца, който следва да заплати на ответника разноските за адвокатско възнаграждение. Възражението на ищеца по чл. 78, ал. 5 от ГПК е основателно, тъй като цената на всеки един от двата иска е 2369,24 лв., респ. дължимото по чл. 7, ал. 2, т. 2 от НМРАВ възнаграждение за всеки иск е в размер на 536,90 лв. Действително са проведени шест съдебни заседание, но отлагането на делото за разглеждане в открито съдебно заседание, е също поради обстоятелството, че ответникът не се явява за насрочените съдебни заседание, а входира единствено идентични писмени молби, в които моли да има възможност да се запознае с направените доказателствени искания. Ответникът е поддържал искането за разпит на свидетел, и съдът двукратно е предоставил тази възможност на ответника на основание чл. 158 от ГПК, като е определил краен срок на ответникът да доведе допуснатите на негова страна свидетел. Ето защо и с оглед това поведение, не следва да бъде определено допълнително възнаграждение за всяко отложено заседание на основание чл. 7, ал. 9 от НМРАВ. С оглед на горното ищецът следва да заплати сумата от 1073,80 лв. адвокатско възнаграждение на ответника.

Ръководен от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. Б. М., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, срещу Г. Б. М., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, иск с правно основание чл. 26, ал. 2, пр. 3 от ЗЗД вр. чл. 576 от ГПК, за прогласяване за нищожен договор за покупко-продажба, обективиран в нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 68, том 12, дело № 2268/14.09.1994 г. на нотариус Р. И., в частта в която М. Б. М. е продала на Б. Гев М. притежаваната от нея $\frac{1}{2}$ ид. ч. от общо прехвърлените с договора $\frac{3}{4}$ ид. ч. от дворно място, цялото от 610 кв. м., съставляващ парцел VII, пл. № 541, стр. кв. 8, по плана на селото, ведно със същите идеални части от построената в описаното дворно място къща, при съседни на целия имот: улица, В. Ц. Т., А.С. М., И. П. М., Хуна Л. Д. и К.Б.Д., и *** М., поради липса на предписаната от законна писмена форма.

ОТХВЪРЛЯ предявения М. Б. М., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, срещу Г. Б. М., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, положителен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 от ГПК, за признаване на установено по отношение на ответника, че ищцата М. Б. М., на лично основание по чл. 14, ал. 3 от СК от 1968 г. отм., е собственик на $\frac{1}{2}$ ид. ч. от общо прехвърлените $\frac{3}{4}$ ид. ч. от описаните в нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 68, том 12, дело № 2268/14.09.1994 г. на нотариус Р. И., представляващ поземлен имот с идентификатор № *** по КККР, одобрен със заповед РД-18-25/21.01.2019 г. на ИД на АГКК, с адм. адрес: с. ***, ул. „***“ № 18, с площ от 660 кв. м., с трайно предназначение: урбанизирана, с ниско застрояване, номер по предходен план: пл. № 541, кв. 8, парцел VIII, ведно с построената еднофамилна жилищна сграда с идентификатор № ***.1. с площ от 120,00 кв. м., или по нотариален акт - дворно място, от 610 кв. м., съставляващо парцел VII, пл. 541, стр. кв. 8, по плана на селото, ведно със същите идеални части от построената в двора къща, при съседни улица, В. Ц. Т., А.С. М., И. П. М., Хуна Л. Д. и К.Б.Д., и *** М..

ОСЪЖДА М. Б. М., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, да заплати на Г. Б. М., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата от 1073,80 лв., представляваща сторените от ответника разноси за адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от съобщаването му на страните с въззивна жалба пред Окръжен съд Плевен.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____